

De Zoon van Ecuador

De Zoon van Ecuador

Jurriaan Spaanstra & Victor
Stenzler

Schrijvers: Jurriaan Spaanstra & Victor Stenzler

ISBN: 9789464652055

© Jurriaan Spaanstra & Victor Stenzler

Hoofdstuk 1

Verward open ik mijn ogen en hap ik naar adem. Mijn hoofd bonst en mijn lichaam voelt slap aan. Ik ben van mijn borst tot aan mijn voeten vastgebonden. Het touw rond mijn ribbenkast is zo strak aangetrokken dat in- en uitademen nauwelijks gaat. Mijn doorweekte kleding verraad dat ik nog niet zo lang in het busje lig.

Ik draai mijn nek een kwartslag en zie een kleine spleet daglicht tussen de vloer en de zijkant van het voertuig. Links en rechts van mij zie ik wat oude tijdschriften en gereedschap liggen.

Mijn benen wijzen naar de chauffeur, die is afgeschermd door een metalen plaat. Ik probeer te bedenken wat er gebeurd is, maar door mijn bonzende hoofd lukt dat niet echt.

Ik heb het idee dat ik alleen in de laadruimte lig, maar ergens hoop ik dat ik niet de enige ben in deze positie. Wat gaat er met mij gebeuren?

Ineens hoor ik zwaar ademen dat niet van mezelf afkomstig is. Ik kijk in de richting waar het geluid vandaan komt en zie in de donkerste hoek van de laadruimte een man in een waarschijnlijk groen uniform zitten. Hij zit met zijn benen gestrekt en leunt met zijn rug tegen de zijkant van het busje. Ik kijk hem recht in zijn ogen aan. Hij merkt dat ik wakker ben en kruipt rustig mijn kant op. Met elke centimeter die hij naar mij toe beweegt komt hij meer in het licht dat via de spleet het voertuig binnen komt. Wanneer zijn

gezicht volledig verlicht is zie ik dat hij paarsblauwe wallen onder zijn ogen heeft en een diepe, verse snee die van zijn linkerslaap tot aan zijn wang loopt. Is dit dan de man die mij ontvoerd heeft? Wat wil hij van mij me en hoe ben ik hier beland? Zoveel gedachten schieten door mijn hoofd.

Dan begint de man tegen mij te ratelen in het Spaans. Hij is zichtbaar geïrriteerd door het feit dat ik bij bewustzijn ben. Hij bonst hard op de metalen plaat die de chauffeur van hem en mij scheidt. Hij roept naar de chauffeur die iets onverstaanbaars terugroept. Dit heen en weer geroep herhaalt zich een paar keer tot de man die bij mij in de laadruimte zit stil wordt. Het lijkt alsof hij instructies krijgt van de chauffeur over wat hij met mij moet doen.

Na hun overleg, dat voor mij als geheimtaal klonk, draait de man in de laadruimte zijn hoofd weer naar me toe. Zijn kolenschoppen van handen bewegen in de richting van mijn hoofd en hij slaat hard met zijn vuist tegen de zijkant van mijn gezicht. Uit paniek begin ik te schreeuwen: 'Help! Help!' Ik weet dat deze kreten mij niet verder zullen helpen, maar het voelt op dit moment het meest logische om te doen.

Na enkele stoten in mijn gezicht volgt er een in mijn maag. De stoot is zo hard dat ik enkele seconden geen adem kan halen. Ik begin te hyperventileren om genoeg zuurstof binnen te krijgen en bid dat ik niet nog een volgende stoot krijg. Mijn geschreeuw om hulp heeft ondertussen plaats gemaakt voor gehuil. Tranen stromen over mijn wangen en ik begin langzaam te beseffen in wat

voor heftige situatie ik me bevind. Wat gaat er in hemelsnaam met me gebeuren? Mijn tranen lijken op te raken en ik kan enkel nog maar snikken. Mijn neus is ondertussen volgelopen met snot en bloed dat via mijn neusgaten over mijn bovenlip stroomt. Automatisch probeer ik het weg te vegen, maar ik word er hierdoor weer pijnlijk aan herinnerd dat ik vastgebonden lig.

De grote man die mij met zijn stoten flink toegetakeld heeft is weer terug in de onverlichte hoek gaan zitten. Ik hoor hem hard op zijn nagels bijten en voel de stukjes nagel in mijn gezicht als hij die in mijn richting uitspuugt. Het voelt alsof er zich voor mijn ogen een thrillerfilm afspeelt met mij als slachtoffer.

In de hoop dat de man Engels verstaat, spreek ik hem toe: 'Laat me alsjeblieft gaan, jullie krijgen wat jullie willen, maar laat me alsjeblieft gaan!' De enige reactie die volgt is een lach zonder medelijden. Alsof ik een object voor hem ben, in plaats van een levend wezen. Waar ik eerst dacht dat mijn tranen op waren rollen ze zowaar weer over mijn wangen.

De regen op het metalen dak klinkt ondertussen zo luid, dat het lijkt alsof het kiezels regent. Het gekletter houdt lang aan en wisselt zich nu zelfs af met donder. Kort na elke donderslag zie ik door de spleet een lichtflits de laadruimte van het bestelbusje verlichten. Ik weet dat je kan meten hoe ver je van bliksem verwijderd bent, door de seconden tussen de flits en het geluid te tellen.

Kort wordt de laadruimte van het bestelbusje verlicht en kijk ik naar de man met de diepe snee in zijn gezicht. Ik begin in mijn hoofd

te tellen. Eén, twee, drie. Dan volgt de donderslag. Drie tellen, dat betekent dat de bliksem ongeveer één kilometer verderop is ingeslagen. Weer wordt de laadruimte van het bestelbusje verlicht. Eén, twee.

‘Boem!’ Twee tellen nu maar. De bliksem komt telkens dichterbij. Ik hoop dat het weer het te gevaarlijk maakt om verder te rijden, maar besef dat dit meer hoop dan werkelijkheid is.

Ademen op mijn rug gaat moeilijk door het strakke touw rond mijn ribbenkast, dus probeer ik mij op mijn buik te draaien. Wanneer ik een poging doe om mij rond te draaien voel ik aan mijn lichaam dat er overal wondjes zitten. Mijn rechterbroekspijp zit iets strakker door mijn mobiel die in mijn zak zit. Vanaf het moment dat ik in het busje lig voel ik hem al regelmatig trillen. Gelukkig heeft de man in het busje niet door dat dit gebeurt. Het zullen mijn vrienden wel zijn, die inmiddels waarschijnlijk doodongerust aan een zoektocht begonnen zijn. Door het draaien snijd ik mijzelf alleen maar meer aan het touw. Ondanks dit blijf ik het proberen. Ik doe mijn best geen kreet uit te slaan, maar merk dat de pijn heftiger is dan wat ik ooit heb gevoeld. Blijkbaar maakt het de man in het groene uniform niet uit dat ik nu op mijn buik lig aangezien hij niet ingrijpt.

Waar ik eerst op mijn rug lag en in de richting van de beangstigende man kon kijken, kijk ik nu op mijn buik naar de achterdeur van de bestelbus. Dit doet me ergens wel goed. Het

gezicht van deze man is ondertussen voor mij het gezicht van het kwaad en alles is beter dan dat recht in de ogen te moeten kijken.

Hoofdstuk 2

Eigenlijk is het altijd rustig in Westendam. De hele economie van het plaatsje drijft op vier winkeltjes: een bakker, een buurtsuper, een visboer en een slagerij. De laatstgenoemde winkel ken ik maar al te goed. Vijftig jaar geleden is de slagerij begonnen door mijn opa en zo'n vijftig jaar geleden heeft hij het stokje doorgegeven aan mijn pa. Toen mijn vader het voor het zeggen kreeg heeft hij de ruimte boven de slagerij laten verbouwen tot woning. Ik durf gerust te zeggen dat onze slagerij te vinden is op de meest prominente plek van Westendam. Vanuit mijn ouders' slaapkamerraam heb je zicht op het hele dorpsplein en het pittoreske kerkje.

Als slagerszoon ken ik iedereen en iedereen kent mij. Mijn vader Theo is echt de gangmaker van het dorp. Zo'n typische slager die met een grote glimlach plakjes worst uitdeelt aan kinderen en volwassenen met een knipoog een onsje extra gehakt toestopt. Ik geef mensen zeker geen ongelijk dat ze hem een aardige vent vinden. Het is een grote, charismatische man die altijd wel tijd heeft voor een grapje. Elke klant die de zaak binnenkomt wordt anders verwelkomd. Zo wordt een bejaarde vrouw die wat lekkers komt halen voor bij de borrel verwelkomd met een 'goedendag jongedame!' en de daadwerkelijke jongedames worden met een 'goedendag schoonheid!' begroet. Mensen zouden dit niet van iedereen accepteren, maar mijn vader heeft iets speciaals.

Als ik op zondagen met hem over de markt loop worden we constant begroet en stoppen we om de haverklap voor een praatje. Er wordt me dan vaak verteld hoe erg ik gegroeid ben, gevolgd door de vraag hoe het op school met me gaat. Ik ben slecht in zulke smalltalk en antwoord vaak met een nietszeggende zin als: 'Het gaat prima hoor.' Hierna volgt vaak een respons als 'Fijn om te horen,' of 'Goed je best blijven doen hè,' voordat het gesprek zich weer naar mijn vader verplaatst.

Wat dat betreft lijk ik meer op mijn moeder, Astrid. Ik ben meer een muurbloempje en wat vaker op de achtergrond te vinden. Misschien is het daarom dat ik mezelf zou omschrijven als een moederskindje en liever een avond met haar op de bank zit, dan dat ik op pad ga met mijn vader. Ik heb altijd sterk het vermoeden dat hij wil dat ik de slagerij ga overnemen, maar zelf heb ik nog totaal geen idee waar mijn toekomst ligt. Toen ik klein was wilde ik altijd piraat worden, maar nu heb ik net als vrijwel elke achttienjarige geen flauw benul hoe mijn toekomst eruit zou moeten zien.

Thuis is het altijd gezellig. Pas op latere leeftijd heb ik beseft hoe goed ik het eigenlijk had. Ik zie nog altijd een twinkeling in de ogen van mijn ouders wanneer ze elkaar spreken. Als klein kind vond ik het vervelend hoe ze elkaar publiekelijk knuffelden of op feestjes met elkaar dansten, maar nu merk ik pas hoe blij ik hier mee ben.

In de avonden kijken we vaak tv. Alhoewel mijn vader een veel dominanter type is, is mijn moeder altijd de baas over de afstandsbediening. Vooral reality-tv en woonprogramma's hebben

haar voorkeur. Met mijn ouders heb ik vrijwel nooit problemen. Deels komt dit denk ik door mijn eenvoudige karakter. Wanneer er potentiële onenigheid op gang komt geef ik liever de ander gelijk dan dat ik er tegenin ga. Dit resulteert er soms wel in dat ik te makkelijk over me heen laat lopen. Misschien ligt de oorzaak hiervan wel dat ik enig kind ben en geen broers of zussen heb om tegenin te gaan.

Op school kan ik het goed vinden met mijn maten Jules en Iwan. We behoren niet echt tot de meest populaire kinderen, maar ik krijg de indruk dat iedereen ons wel grappig vindt. Net als wijzelf overigens. Vaak lachen we elkaar uit, maar binnen onze vriendengroep ben ik toch wel het pispaaftje. Als ik weer eens als enige in korte broek naar school kom of de naam van een docent verkeerd uitspreek moeten ze bijna huilen van het lachen. Ook vinden ze mijn naam, Marcel, geestig. Jules en Iwan zeggen dan dat ze het meer een naam vinden voor een gepensioneerd darter, dan voor een jongvolwassen knul. Zelf heb ik er minder problemen mee. Ik denk overigens dat bijna alle Nederlandse namen onderdoen voor Jules, die eigenlijk Julio heet.

Hij is op zijn vijfde geadopteerd vanuit Ecuador. Iwan en ik hebben hem vanaf de eerste dag op de basisschool onder onze hoede genomen en samen zijn we sindsdien dikke mik. Als je ons met zijn drieën ziet lopen zou je denken dat we een schoolgroepje zijn dat tegen hun wil in door de leraar is samengesteld. Waar Jules niet zou misstaan als loopjongen in een Zuid-Amerikaans

drugskartel, lijkt ik meer op het hulpje van de schoonmaker bij de lokale kinderboerderij. Waar hij donker krullend haar heeft, heb ik een simpele blonde kuif en waar hij een egaal getinte huid heeft, is die van mij blank, al verandert deze bij de lichtste inspanning al snel in knalrood. Wat Iwan en mij dan weer van elkaar onderscheidt, naast het feit dat ik bijna twee meter ben, is mijn ongeïnspireerde kledingkeuze tegenover zijn extravagante, maar goed samengestelde outfits. Ik ga altijd voor een simpele spijkerbroek, blauwe trui en witte sneakers, maar Iwan trekt vaak de meest uiteenlopende kledingstukken uit de kast. Van tuinbroeken tot aan leren laarzen en van roze overhemden tot geruite petten. Het ergste is nog dat deze, in mijn ogen vreemde kledingstukken, hem nog staan ook. Misschien zijn onze onderlinge verschillen wel juist wat onze vriendschap zo uniek maakt.

‘Tegenpolen trekken elkaar aan,’ wordt vaak gezegd. In mijn omgeving is dit in ieder geval zeker waar.

Ik herinner me het moment dat Jules bij Iwan en mij in de klas kwam nog heel goed. Dit moet in groep twee geweest zijn. De juf stelde hem voor als Jules waarop hij zelf niet eens reageerde. Hij had geen flauw benul waar hij beland was. Toch was hij geen enkel moment verlegen. Jules probeerde direct contact te zoeken met de andere jongetjes in de klas. Het was puur toeval dat hij uiteindelijk bij Iwan en mij belandde. Met handen en voeten probeerden we wat dingetjes over hem te weten te komen. Dit ging telkens beter en

beter. Na enkele maanden sprak hij al een aardig woordje Nederlands en kon hij zich mengen in onze gesprekken.

Vaak spraken Iwan en ik buiten school ook nog af. Wanneer we om half vier klaar waren met school was het een ongeschreven regel dat we nog tot vijf uur verder mochten spelen. Dit wisselde zich vaak af. Of bij Iwan, of bij mij. Tot groep vier speelden we vaak met racewagens. In groep vijf en zes verplaatsten onze interesses zich meer naar voetbal en de laatste jaren van de basisschool gameden we veel. Dit kon zelfs zulke extreme vormen aannemen dat we door zijn of mijn ouders naar buiten geschopt werden om eens in de buitenlucht te gaan spelen.

Het viel ons toentertijd nooit op dat Jules niet met ons meeding om af te spreken. Ook nodigde hij ons nooit uit. Misschien kostte een schooldag hem meer kracht, omdat hij de taal niet feilloos beheerste.

Zo kan ik me één moment van de basisschool nog goed herinneren. Ik vermoed dat het in groep zes geweest moet zijn. Mijn moeder nodigde Iwan na het afspreken uit om te blijven eten. Biefstuk, zoals we wel vaker aten. Al het luxere vlees dat niet verkocht werd in de slagerij stond dezelfde avond nog bij ons op het menu. Doordat er vaak meer over was dan mijn vader, moeder en ik op konden, nodigden we graag gasten uit.

Iwan belde zijn moeder op met zijn splinternieuwe eerste telefoontje om te vragen of hij mocht blijven eten. Net als altijd

keurde de moeder van Iwan dit goed. Ik kan me niet herinneren dat zijn of mijn ouders ooit nee zeiden op de vraag of we bij elkaar mochten blijven eten. Achteraf gezien wilden zijn en mijn ouders elkaar misschien af en toe een beetje ontlasten om zo romantisch met zijn tweeën te kunnen eten. Vaak was het, wanneer ik belde of ik bij Iwan mocht blijven eten, een signaal voor mijn ouders om ook uit eten te gaan. Dit begreep ik wel, maar toch nam ik ze daar de dag erna vaak mee in de maling.

‘Weer lekker uit eten gegaan luxepaarden?’ zei ik dan knipogend tegen ze.

Terwijl we aan tafel zaten nadat Iwan zijn moeder had gebeld kwam mijn vader van de slagerij beneden naar boven gelopen.

‘Hé kerel!’ zei hij tegen Iwan en mij begroette hij met een kus op mijn wang. Al gauw liep hij door naar m’n moeder om haar te begroeten met een kus op haar mond. Net zoals elke keer wanneer Iwan bleef eten haalden we herinneringen op en vertelde mijn moeder hoe schattig en klein we vroeger waren.

Vroeger is sowieso relatief voor jongens die toentertijd in groep zes zaten, maar dat vonden we toen natuurlijk niet. Deze keer haalde mijn moeder er zelfs fotoboeken bij en wees ze foto’s aan waar Iwan en ik samen opstonden. Ik was te zien in outfits waarvan het bijna misdadig is dat mijn ouders mij daarin naar buiten stuurden. Gelukkig was de kledingsmaak van Iwans ouders niet veel beter en had ook hij belachelijke outfits aan. Aangezien ik niet zo ijdel ben kon ik er wel om lachen, maar het was leuk om Iwan,

die normaal super goed nadacht over z'n uiterlijk weer eens in zijn kinderoutfits te zien.

Terwijl wij de kinderfoto's aan het bekijken waren stond m'n pa in de keuken te koken. Ondanks dat hij een lange werkdag had gehad was hij altijd de kok als er biefstuk gebakken werd. Niet omdat mijn moeder dit niet wilde bereiden, maar mijn vader was te bang dat zijn biefstuk anders te doorbakken zou zijn. Bij veel van de herinneringen die Iwan en ik vertelden hoorden mijn ouders dat Jules er ook in voorkwam. Ik had al vaker over Jules verteld, maar dit was de eerste keer dat ze ook daadwerkelijk doorvroegen naar wie Jules was. We vertelden over hem en dat zijn echte naam Julio is.

'Hij is geadopteerd vanuit Ecuador. Hij heet Julio, maar je spreekt het uit als Gulio,' zei Iwan.

'Gulio,' sprak mijn moeder hem met een plat Hollands accent na. Wat volgde was een harde lach van mijn vader vanuit de keuken. Iwan en ik vertelden ook dat wij Jules al van kleins af aan onder onze hoede hebben genomen en hem Nederlands hebben geleerd. Trots keek mijn moeder Iwan en mij aan.

'Toppers zijn jullie ook.'

Enigszins nieuwsgierig vroeg mijn moeder waarom Jules nooit bij ons was komen afspreken. Mijn vader, die ondertussen klaar was met koken en vier grote biefstukken met salade naar de eettafel bracht, was ook wel benieuwd geworden naar deze buitenlandse knul en knikte instemmend met mijn moeder mee.

Iwan en ik hadden hier beiden geen antwoord op en spraken af om Jules de volgende schooldag mee te vragen om af te spreken.

Nu we erover nadachten was het inderdaad vreemd dat Iwan en ik nooit echt hadden aangedrongen bij Jules om te blijven spelen buiten lestijd. Op school waren we onafscheidelijk en de enige keren dat we niet bij elkaar zaten was als we door de juffrouw uit elkaar werden gezet omdat we te hard aan het lachen waren.

Nadat iedereen zijn bord leeg had gegeten en wij van mijn ouders van tafel mochten hebben Iwan en ik die avond nog een tijd gefantaseerd over wat er allemaal met Jules aan de hand zou kunnen zijn. Misschien mocht hij ons helemaal niet zo erg als wij dachten, maar dit idee leek ons bijna onmogelijk.

‘Wie weet heeft hij een geheim dubbelleven,’ zei ik lachend waarop Iwan ook in de lach schoot.

Toen we de deurbel hoorden wisten we dat het Iwans moeder zou zijn die hem kwam ophalen. Vroeger zou Iwan zich dan gaan verstoppen, maar op dat moment voelden we ons daar toch echt te oud voor. Hij gaf mij een high five en bedankte mijn ouders netjes voor het lekkere eten. Iwans moeder nam hem mee naar de auto en knikte als teken van dank dat Iwan mocht blijven eten.

De rest van de avond zat ik weer met mijn ouders voor de tv en had mijn moeder zoals gewoonlijk de controle over de afstandsbediening.

‘Leuke knul blijft die Iwan ook,’ zei mijn moeder tegen mijn vader waar hij het roerend mee eens was. Toen ik die avond

comfortabel onder de wol lag, be kroop mij toch een dubbel gevoel. Het afspreken met zijn tweeën nam ik altijd voor lief, maar eigenlijk sloeg het natuurlijk nergens op. Weten Iwan en ik wel genoeg van Jules?

Achteraf gezien hecht ik heel veel waarde aan deze avond en vooral aan het inzicht dat ik eraan overhield. Want het mag gezegd worden, het was een ervaring in mijn intelligentie en inlevingsvermogen, dingen die mij in latere jaren nog wel eens in de steek zouden laten. Stiekem foto's maken met flits, het per ongeluk liken van eeuwenoude berichten op sociale media en ga zo maar door. Je kan gerust stellen dat ik sociaal gezien wat onhandig was. Des te groter was het contrast met de avond waarop ik besloot één van mijn beste vrienden eens aan de tand te voelen.

De ochtend na die avond stapte ik opgetogen op mijn fiets. De dagen dat ik zin had in school waren tot dan toe op één hand te tellen. De pauze was voor Iwan, Jules en mij heilig. Iets waar we de hele dag naar uitkeken en wat ik zelfs miste als we zomervakantie hadden. Het was een half uurtje waarin er werd gevoetbald alsof we voor de wereldbeker speelden en waarin er stiekem voedselgevechten werden gehouden met klasgenootjes.

Het was in deze pauze dat ik Jules vroeg: 'Wat is nou echt de reden dat je nooit met ons afspreekt na school?' Het antwoord bleek simpel, maar daardoor ook des te meer verontrustend.

‘Ik mag niet Mar.’ Mijn gezicht moet geleden hebben alsof ik net iemand uit de dood zag herrijzen.

‘We zijn toch geen kleuters meer Jules? Hoe bedoel je dat je niet mag afspreken?’

‘Mijn ouders zijn van mening dat ik me beter op school kan focussen en niet te veel moet gaan lanterfantent.’ Ik zag dat Jules het er moeilijk mee had. Zijn getinte huid liep zelfs rood aan en ik zag hem opzichtig slikken.

‘Willen ze dan dat je geen lol hebt?’ vroeg ik. Ik probeerde de situatie te begrijpen, maar dit had ik nog nooit gehoord van een tienjarige. Iwan zat ondertussen zenuwachtig aan zijn gezicht te voelen. Hij wist duidelijk niet wat hij moest zeggen en daar baalde ik van. Ik kon wel wat support gebruiken.

‘Het is de druk,’ zei Jules zachtjes. Iwan verbrak zijn stilte.

‘Hoe bedoel je druk, zo moeilijk is rekenen toch niet?’ Hij probeerde duidelijk wat lucht in het gesprek te brengen. Iets wat ik waardeerde aan Iwan. De poging van Iwan mislukte en Jules zei tegen ons: ‘Jullie begrijpen het toch niet, jullie komen van hier. Mijn ouders hebben al hun hoop op mij gezet. Ze hebben mijn leven gered, dat brengt wel iets aan verplichtingen met zich mee, denken jullie niet?’ Uit frustratie gooide Jules zijn boterham met salami op de grond. Iwan en ik keken elkaar geschokt aan en zagen Jules gefrustreerd weglopen. Dit ging niet zoals gepland.

Nu lachen Jules, Iwan en ik vaak om deze ruzie. We vinden het

vooral schattig. Nog steeds klikken wij niet goed met Jules' ouders. Voor Jules waren wij zijn familie, dat heeft hij ons verteld. Een week na ons gesprek in groep zes legde Jules ons namelijk uit wat zijn thuissituatie was. Ook al leken zijn ouders vriendelijke en succesvolle mensen, ze legden waanzinnige doelen op aan hun enige kind. Hij moest en zou slagen, daarvoor hadden ze hem naar Nederland gehaald. Ze hadden zijn leven gered, iets wat ze vaak benadrukten aan de eettafel. Het was wel de bedoeling dat Jules daar wat voor terugdeed. Het liefst in de vorm van een succesverhaal. Chirurg, bankier of politicus, dat maakte niet uit. Als hij maar de beste werd in wat hij deed. Concreet betekende het: Weinig tv, geen snoep, geen games en al helemaal niet je tijd verspillen met vrienden.

'Je vrienden zullen je meesleuren in hun simpele leven' zei Jules' moeder soms luchtig aan het ontbijt. Logisch dat Jules zich hier niet op zijn plek voelde. Kon hij er wat aan doen dat hij geadopteerd was. Helaas durfden we hier in groep zes nog niet tegenin te gaan.

In groep acht kwam hier verandering in. We begonnen te puberen. Ik ging van een klein knulletje naar een enigszins volwassen vent met al wat donshaar op mijn bovenlip. Terwijl ik fysiek de puberteit inging, merkte ik vaak dat Jules vooral mentaal puberde en net als veel geadopteerde kinderen werd hij telkens nieuwsgieriger naar zijn biologische ouders. Hij kreeg meer een eigen wil en ik merkte dat hij met zichzelf in de knoop raakte.

‘Hoezo zeggen ze heel de tijd dat ze m’n leven hebben gered, Marcel?’ vroeg Jules meerdere keren dat jaar aan mij. Ik geloofde er niks van dat Jules het achterste van zijn tong liet zien over zijn thuissituatie en ik vermoedde dat het erger was dan dat ik dacht.

Toen deden Iwan en ik iets wat achteraf gezien niet heel slim was. We besloten samen een plan te maken om de moeder van Jules eens te spreken. We spraken af om wanneer de leraar ons uit de les liet, direct naar het schoolplein te sprinten. We wisten dat Jules’ adoptiemoeder hem altijd kwam ophalen en herkenden haar meteen aan haar parse jas. Dit was nog precies dezelfde jas als waarmee ze Jules destijds naar zijn eerste schooldag had gebracht.

De schoolbel ging en Iwan en ik sprintten naar het schoolplein. Higgend kwamen we bij de moeder van Jules aan. Vooraf hadden we stoere praatjes, maar beiden durfden we nu niet het woord te nemen. Heel ongemakkelijk keken we Jules’ moeder een paar seconden aan. Ik raapte mijn moed bijeen en besloot maar direct met de deur in huis te vallen. In plaats van een normale vraag als: ‘Kan Jules vandaag met ons afspreken?’ voelde ik haar aan de tand en vroeg ik ‘Hoezo kan Jules nooit met ons afspreken?’ Verbouwereerd keek ze me aan en wachtte een aantal tellen met antwoorden. Haar lippen bewogen, maar de eerste keer kwamen er nog geen klanken uit haar mond. Alsof ze iets wilde zeggen, maar dit beter niet kon doen. Zenuwachtig wachtte Iwan en ik haar antwoord af. Haar lippen bewogen weer naar elkaar toe en vormden de woorden: ‘Dit disrespectvolle gedrag is misschien wel

een van de redenen.’ In een reflex reageerde ik weer: ‘Jules vindt deze disrespectvolle gozers in ieder geval meer familie dan u.’ Nu had ik haar echt boos gemaakt en ik wist dat we het beter op een rennen konden zetten.

Snel renden Iwan en ik het schoolplein af en zagen net voordat we waren verdwenen Jules naar buiten lopen. Het was belangrijk dat Jules niet zag dat we bij zijn moeder stonden, anders hadden we straks óók nog eens ruzie met hem. Elke dag met zo’n vrouw thuis opgescheept zitten gaat je niet in de koude kleren zitten. Ik had met Jules te doen, er moet toch iets zijn om hem mee te helpen.

Hoofdstuk 3

Ein-de-lijk is het zover. Alle schoolexamens zijn achter de rug. Het enige wat nog tussen mij en een leven vol vrijheid instaat is het centraal examen. Reikhalzend kijk ik uit naar de examenfeestjes en ik heb er echt zin in om te gaan studeren. Iwan en ik hebben het al helemaal uitgestippeld. Eerst slagen voor het atheneum en daarna samen gaan wonen in Maastricht om bedrijfskunde te studeren. Maastricht is lekker ver weg van de rest van Nederland en buiten Jules en Iwan hoef ik eigenlijk niemand van de middelbare school nog te zien.

Jules is van plan om een tussenjaar te nemen. Dit om terug te gaan naar zijn geboorteland Ecuador, om daar zijn biologische familie te vinden en te leren kennen. De rest van het jaar wil hij werken. Dit vind ik wel jammer. Ik had graag gezien dat hij met Iwan en mij mee zou komen naar Maastricht, maar ik begrijp dat hij hier nog geen zin in heeft. Nog steeds voelt hij zich niet op zijn gemak in Nederland en de ruzies thuis zijn sinds groep acht alleen maar heviger en heviger geworden. Jules' ouders hebben hem nooit naar Ecuador terug laten keren om zijn biologische ouders te ontmoeten. Dit terwijl er aan geld bij hem thuis zeker geen gebrek is.

Ik betwijfel eerlijk gezegd of Jules het plan om zijn biologische ouders te ontmoeten thuis heeft besproken. Ik geef hem maar het voordeel van de twijfel. Ik heb er hartstikke veel respect voor hoe